

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Tóth Éva ügyvéd által képviselt felperesnek, dr. Szóka Zsuzsanna ügyvéd által képviselt alperes ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2010. október 8. napján meghozott 25.P.24.176/2009/15. számú ítélete ellen az alperes részéről 16.,18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését a per főtárgya és a kereseti illeték viselése tekintetében helybenhagyja, perköltségre vonatkozó rendelkezését részben megváltoztatja, és az első fokú perköltség összegét 378.000 (háromszázhetvennyolcezer) forintra leszállítja.

Kötelezi az alperest, hogy térítsen meg az államnak felhívásra 486.000 (négy száznyolcvanhatezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a módosított keresetében kölcsön visszafizetése címén összesen 12.600.000 forint, továbbá a Ptk. 299. § (1) bekezdése alapján összesen 253.000 forint, mindösszesen 12.853.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes 4.500.000 forintot és törvényes kamatait meghaladóan a kereset elutasítását kérte, annak bizonyítatlansága miatt. Állítása szerint 4.500.000 forint kölcsöntartozása áll fenn, mivel az okiratban rögzített 6.100.000 forintból 1.600.000 forint egy korábbi kölcsön kamata volt.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest, fizessen meg a felperes részére 12.600.000 forint tőkét kamatmentesen, továbbá 472.500 forint ügyvédi munkadíj perköltséget, valamint az államnak 756.000 forint eljárási illetéket. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában a felek egyező előadása alapján megállapította, hogy a 2008. október 1. napján kelt 2.840.000 forintra létrejött megállapodás kamatkövetelést tartalmaz. A Pp. 206. § (1) bekezdés alapján a felek előadása, az egyszerű okiratok tartalma, valamint tanúvallomások összevetése alapján arra a megállapításra jutott, hogy a 2.840.000 forint, az a korábban felvett 6.100.000 forint tőke két évre járó 25%-os kamata. Valótlannak minősítette azt az alperesi hivatkozást, hogy havonta eleget tett a kamatfizetési kötelezettségének. Rámutatott arra az elsőfokú bíróság, hogy bár a csatolt okiratok nem a minősülnek Pp. 196. §-a szerint, az összegek átadását bizonyítottnak találta. A felek előadásait is egybevetve, az egyszerű okiratba foglalt megállapodás tartalmát értékelve, az elsőfokú bíróság a felperes előadását fogadta el, mivel közvetve igazolta az általa átadott összegek nagyságrendjét, és azt, hogy az összeg a felek közötti szerződés megkötésekor a rendelkezésre állt, és azt az alperesnek átadta. Így ennek alapján megállapította, 6.100.000 forint, 3.500.000 forint és 3.000.000 forint tekintetében a Ptk. 523. § (1) bekezdése szerinti kölcsönszerződés létrejöttét a peres felek között. A kártérítés jogcímén előterjesztett követelést nem találta megalapozottnak. Mindezek alapján a felperes leszállított pontosított keresetét a kölcsön összegek visszafizetése vonatkozásában a Ptk. 526. § (2) bekezdésére is figyelemmel megalapozottnak tartotta, a tőke átadását közvetett adatok valószínűsítik, így a rendelkező rész szerint határozott az elsőfokú bíróság. A perköltségről a döntése a Pp 78. § (1) bekezdésén alapult.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az ítélet megváltoztatását, marasztalásának 4.500.000 forintra történő leszállítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás eredményeként helytelenül állapította meg a tényállást, ennek következtében megalapozatlan és iratellenes az ítélete. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság nem kétséget kizáróan bizonyított tényekre alapozva, hanem a közvetlen bizonyítékok alapján valószínűsített tényállás alapján hozta meg az ítéletét. A bizonyítékok mérlegelését támadta. Fenntartotta, hogy 2007. február 1. napján csupán 4.500.000 forintot vett át kölcsön a felperestől, míg a további 1.600.000 forint a 2006. évi kölcsönügylet kapcsán átvett és visszafizetett 3.000.000 forint havi 10 % kamata. Megítélése szerint ennek ellenkezőjét a felperes nem bizonyította. Megítélése szerint felperes a tanúkkal sem támasztotta alá, hogy a T-től kapott kölcsön egészét átadta a részére. Kiemelte, hogy a felperes által meghallgatni kért tanúk egyike sem tudott hiteles információt adni, hogy az állítólagosan átadott összegek a felperes részére átadásra kerültek, és milyen célból. Megítélése szerint a tanúvallomások alapján az

bizonyított, hogy fennálló tőketartozása 4.500.000 forint. Arra az esetre, ha a fellebbezésben foglaltaknak a másodfokú bíróság nem ad helyt, kérte jövedelmi és vagyoni helyzetére tekintettel a perköltséget mérsékelni, különös tekintettel a felperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíjának eltúlzottságára.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Előadása szerint a jogi képviselője áfa mentes lett, a másodfokú eljárásra költségigénye nem volt, minderre tekintettel az elsőfokú perköltség 378.000 forintra leszállítását kérte.

A fellebbezés a per fő tárgya és a felperes által elismert rész kivételével a perköltség tekintetében nem alapos.

Fellebbezéssel nem volt támadott a marasztalási összeget meghaladó keresetet elutasító ítéleti rendelkezés, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján nem érintette és a Pp. 253. § (3) bekezdésére is figyelemmel a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül az elsőfokú ítélet megalapozottságát.

A Ptk. 523. § (1) bekezdése szerinti kölcsönszerződés érvényességéhez írásbeli alak nem szükséges. [Ptk.216. § (1) bekezdés]. A Pp. 3.§ (5) bekezdése által megfogalmazott szabad bizonyítási rendszerből következően a bíróság a tényállás felderítésére alkalmas bármely bizonyítékot felhasználhat. A Pp. 165. §-a példálódzva sorol fel bizonyítási eszközöket, melyek közül az okirati bizonyíték tekintetében a Pp. 199. §-a kimondja, hogy a bíróság a tárgyalás és a bizonyítás összes adatainak mérlegelése alapján ítéli meg, hogy az okirati bizonyítás eredménye mennyiben vehető figyelembe azokban az esetekben, amelyekben az eljárási törvény rendelkezése valamely okirat bizonyító erejét nem határozza meg, vagy az okirat a 195-198. §-ok rendelkezéseinek nem felel meg. Mindebből következően a szabad bizonyítás alapján az egyes bizonyítékok között, a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelése során az okirati bizonyíték súlyozottabb helyet foglalhat el a bizonyítás összes adataira tekintettel.

A jelen perben a felperes mint kölcsönadó a teljes bizonyító erejű magánokiratnak nem megfelelő, ún. egyszerű magánokirattal bizonyította a kölcsönszerződés létrejöttét, a kölcsön átadásának tényét. Az alperes nem vitatta, hogy az okiratokon a saját aláírása szerepel. Az alperes - ellenkérelmének tartalma alapján - lényegében az okiratba foglalt kölcsönszerződések színleltségére hivatkozott, nevezetesen, arra hogy az okiratban foglalt szerződésük nem vagy az ott megjelölttől eltérő kölcsönösszegre, illetve korábbi kölcsön kamatára jött létre szerződéses megállapodás. A Ptk. 207. § (6) bekezdése értelmében a színlelt szerződés semmis; ha pedig az más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni. A színlelt és a leplezett szerződés szerinti tényleges szerződési akarat bizonyítása a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az erre jogot alapítani kívánó alperest terhelte. Ugyancsak az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a kölcsön összeget visszafizette. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az alperes nem bizonyította állításait. Nem bizonyította az

által nem vitásan aláírt okiratokkal szemben a felperes előadására is figyelemmel, hogy ténylegesen csak az általa állított 4.500.000 forint kölcsönt vette fel. Az alperes előadása alapján a 6.100.000 forintból 1. 600.000 forint korábbi kölcsöntartozás kamata volt, azonban az alperes e kamat alapját képező kölcsönszerződés tartalmát sem bizonyította. Az alperes részteljesítéseire okirati bizonyíték nem áll rendelkezésre, egyéb adat, bizonyíték alapján pedig nem bizonyított kétséget kizáró módon a részteljesítés. **P.** tanú vallomása konkrét kölcsönügyletre nem volt vonatkoztatható, lényegében egy egyezségi tárgyalásra tett nyilatkozatot, amelynek alapján a Ptk. 240. § (3) bekezdése szerinti a kölcsönszerződés egyezséggel történő módosítása nem volt tényként megállapítható. **B.** tanú is csak a szóba került összegekről nyilatkozott, előadva, hogy megrekedt a megbeszélés. Így nevezett tanúk vallomása az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok megdöntésére nem voltak alkalmasak.

A másodfokú bíróság a fellebbezésre és fellebbezési ellenkérelemre figyelemmel kiemeli, hogy a felperes előadását tanúvallomások megerősítettek abban a vonatkozásban, hogy rendelkezett olyan pénzüsszeggel, amelynek alapján kölcsönt nyújthatott az alperesnek. Ezen túlmenően, hogy a felperes milyen forrásból rendelkezett az alperesnek kölcsön nyújtásához megfelelő pénzüsszeggel és a neki kölcsönt nyújtó személyeknek is igazolt forrása volt-e az adott összegre, a jelen peres eljárás kereteit meghaladta, ilyen mértékű bizonyításra a felperes nem volt köteles. Az elsőfokú bíróság így olyan bizonyításra is kötelezte a felperest, amely a jelen peres felek közötti jogvita elbírálásában nem releváns. A per tárgyát képező szerződéses jogviszony szerződő felein kívüli harmadik személyek és ezáltal a perbeli jogvitában nem érintett személyek jövedelmi, vagyoni viszonyai a jelen per és így a bizonyítás tárgyát nem képezheték. Ezáltal az e körben előterjesztett bizonyítékok a bizonyítás köréből kirekesztendőek. E bizonyítékok figyelmen kívül hagyása mellett az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokat a maguk összességében okszerűen mérlegelte és ennek alapján az egyes kölcsönszerződések létrejöttére, az egyes kölcsönösszegekre és a tartozás fennállására megalapozott ténymegállapítást tett. A fentiekben kifejtetteket meghaladóan a másodfokú bíróság a bizonyítékok felülmérlegelésére indokot nem látott.

A perköltséget támadó alperesi fellebbezés a felperes által elismert mértéket meghaladóan nem volt megalapozott. A perköltségnek a felperes fellebbezési nyilatkozatára figyelemmel módosult összege a felperes túlnyomó pernyertességére figyelemmel a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján az ügyvédi munkadíjra vonatkozó a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés szerint elszámolható ügyvédi díj alapján is arányos, nem eltúlzott. A perköltség összege tekintetében az alperes jövedelmi és vagyoni helyzetének üggyöntő jelentősége nincs, nem lehet mérlegelés alapja.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezését helybenhagyta a per fő tárgya és a

kereseti illeték viselése tekintetében, míg a perköltség összegét a felperes fellebbezési ellenkérelmére tekintettel leszállította.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú perköltség viseléséről a felperes nyilatkozata alapján a Pp. 78. § (2) bekezdés értelmében nem határozott.

Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a másodfokú bíróság az 1990. évi XCIII. tv. 74. § (3) bekezdés alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2011. május 12.

. Németh László sk.

a tanács elnöke

. Merőtey Anikó sk.
sk.

Dr. Molnár Ágnes

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: